

ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง เพื่อส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้ของผู้เรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนบุญวัฒนา

Effects of Coaching-Based Instruction on Enhancing Learning Motivation among Grade 7 Students in the Second Semester of the Academic Year 2025 at Boonwattana School

ชินพัฒน์ วรสันต์^{1*}, และฐิติกาญจน์ บุญรักษา อินทปจ²

Shinaphat Worasun^{1*}, and Thitikan Boonraksa Intapaj²

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา^{1,2}

Student of Bachelor of Education Program in Counseling Psychology and Guidance Nakhon Ratchasima Rajabhat University.^{1,2}

*Corresponding author. Email address: shinapat.sax@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนบุญวัฒนา ก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ห้อง จำนวน 39 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม โรงเรียนบุญวัฒนา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครราชสีมา ตำบลหัวทะเล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง แบบประเมินความใฝ่เรียนรู้ โดยข้อมูลถูกเก็บรวบรวมและวิเคราะห์โดยหา ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติวัดขนาดผลกระทบ และทดสอบค่าที แบบไม่อิสระ

ผลการศึกษาพบว่า หลังจากการใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการโค้ชชิ่งนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ย ก่อนการทดลองเท่ากับ 3.60 คะแนน และหลังการทดลองเท่ากับ 3.87 คะแนน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น 0.27 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนการทดลอง 1.06 และหลังการทดลอง 0.92 ซึ่งลดลงถึง 0.14 แสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยนี้มีค่า t-test เท่ากับ 2.68 และค่า p-value เท่ากับ .005 แสดงถึงการมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

คำสำคัญ: กระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง, ความใฝ่เรียนรู้, กิจกรรมแนะแนว, การเรียนรู้เชิงรุก

Abstract

This research aimed to compare the eagerness to learn of Grade 7 students in Class 1/6 at Boonwattana School before and after the implementation of coaching-based instruction during the second semester of the 2025 academic year. The sample consisted of 39 Grade 7 students from one classroom, selected through cluster random sampling. Boonwattana School is under the Secondary Educational Service Area Office Nakhon Ratchasima and is located in Hua Thale Subdistrict, Mueang Nakhon Ratchasima District, Nakhon Ratchasima Province. The research instruments consisted of coaching-based instructional activities and an eagerness-to-learn assessment form. The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, effect size, and a dependent-samples t-test.

The findings revealed that, after participating in coaching-based instruction, the students' mean score increased from 3.60 before the intervention to 3.87 after the intervention, representing an increase of 0.27 points. The standard deviation decreased from 1.06 before the intervention to 0.92 after the

intervention, a reduction of 0.14. The dependent-samples t-test indicated that the students' post-intervention eagerness-to-learn scores were significantly higher than their pre-intervention scores at the .01 level ($t = 2.68, p = .005$).

Keywords: Coaching-based instruction, learning motivation, guidance activity, active learning

บทนำ

การศึกษาปัจจุบัน มีจุดหมายคือการพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพเมื่อจากจบการศึกษาขึ้นพื้นฐาน โดยมีจุดหมายโดยสรุปคือการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 10 ประการ มีวินัย มีสัจจะสำคัญ 5 ประการ สุขภาพแข็งแรง มีความเป็นพลเมืองโลก และยึดมั่นในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาพหุศตวรรษที่ 2551) ดังนั้นการเรียนการสอนจึงต้องพัฒนาทั้งสมรรถนะไปพร้อมกับส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์ คือ ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ตามศักยภาพของตนเอง

อย่างไรก็ตามจากการที่ผู้วิจัยได้มีประสบการณ์การสังเกตการณ์สอน จำนวน 20 วัน และฝึกประสบการณ์วิชาชีพเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา ได้ค้นพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มักไม่กระตือรือร้น โดยสังเกตจากการส่งงาน การสร้างชิ้นงาน โดยเมื่อได้มีโอกาสสอบถามปรากฏว่า เกิดจากความยากของเนื้อหา และมักกล่าวว่าไม่มีผู้อื่นช่วย หรือยังไม่ทราบข้อมูล และมักแก้ปัญหานี้ด้วยการคัดลอกงานผู้อื่น การไม่ทำงานตามกำหนดเวลา การอ้างถึงเพื่อนหรือครูที่ไม่ช่วยให้ทำงาน ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นว่า ผู้เรียนไม่มีความสามารถในการสืบค้นข้อมูลได้ด้วยตนเอง แม้ผู้เรียนจะมีเครื่องมือและสัญญาณที่เตรียมพร้อมก็ตาม พฤติกรรมที่กล่าวมาข้างต้น ได้แสดงถึงภาวะขาดความใฝ่เรียนรู้ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญ และเป็นบ่อเกิดของสังคมแห่งการเรียนรู้

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้สอนสามารถส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้ได้ผ่านการสร้างแรงจูงใจในการศึกษา (ภัทรภรณ์ แต้มสุวรรณ, 2566) และให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้วิธีการของตนเอง ในการพัฒนาตนเอง โดยไม่มีผู้คอยตัดสินวิธีการนั้น (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา, 2562) อีกทั้งผู้เรียนต้องการแนวทาง วิธีการ หรือช่องทางในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยให้ผู้สอนสร้างบรรยากาศ (ศรีธัญพร ยินดีสุข, 2560) และอำนวยความสะดวกในการศึกษา (ดวงหทัย โสมไชยวงค์, 2557) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก เรื่องของการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ (Learning by doing) (อรไท แสงลุน, 2564) เช่น การพูดคุย สะท้อนข้อมูล อ่าน เขียน สืบค้น และแก้ปัญหาต่างๆ (วัชรวิภา เล่าเรียนดี, 2560) ซึ่งกระบวนการเรียนรู้เหล่านี้สามารถส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้ ตามวิธีการส่งเสริมและพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ (ปวีศรี วงศ์สุวรรณ, 2564) โดยสรุปได้ว่ากระบวนการสอนแบบโค้ชซึ่งนั้นเกิดจากการผสมผสานจากการเรียนรู้จากการกระทำ (learning by doing) การเรียนรู้เชิงรุก (active learning) ปรัชญาอัตถิภาวนิยม และมนุษยนิยม โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ จากแรงจูงใจภายในของผู้เรียน สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ให้แก่ผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ ด้วยวิธีการที่เน้นการลงมือปฏิบัติ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองด้วยวิธีของผู้เรียนเอง โดยมีผู้สอนคอยเป็นผู้กระตุ้น ชี้แนะ ตรวจสอบสะท้อนผล และกำหนดแนวทางที่เหมาะสมให้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนนั้นสามารถพัฒนาไปได้อย่างเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนเอง มีรูปแบบการสอนที่หลากหลาย ทำให้สามารถนำไปใช้ได้กับกิจกรรมที่หลากหลาย (ดวงหทัย โสมไชยวงค์, 2557) เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยเห็นสมควรว่านำมาทดลองใช้ เพราะตรงตามความต้องการของการส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้ทั้งหมด และเหมาะสมกับบริบทปัจจุบันของผู้วิจัย ที่นักศึกษาฝึกประสบการณ์ที่ต้องสอนเนื้อหาตามเดิมของโรงเรียน แต่สามารถปรับวิธีการสอนให้ยืดหยุ่นได้

งานวิจัยนี้จึงใช้การสอนแบบโค้ชซึ่ง เพื่อพัฒนาคุณลักษณะความใฝ่เรียนรู้ของผู้เรียน โดยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญวัฒนา เพราะได้เล็งเห็นถึงปัญหาดังที่กล่าวมาก่อนหน้านี้ และหากสามารถสร้างความใฝ่เรียนรู้

ได้จริงๆตามสมมติฐานก็จะเป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีสำหรับนักเรียน เพื่อให้เติบโตขึ้นเป็นสมาชิกของสังคมแห่งการเรียนรู้ในอนาคตต่อไป

จุดประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความใฝ่เรียนรู้ระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ด้วยกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่งของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญวัฒนา

สมมติฐานการวิจัย

ความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยการใช้กระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่งหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 17 ห้อง จำนวน 652 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 นักเรียนจำนวน 39 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ด้วยวิธีการจับสลากโดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ การจัดการเรียนการสอนด้วยกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่งซึ่งมีขั้นตอน ตามแนวคิด วงจรการโค้ช (Coaching cycle) ของ (วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา ,2562) คือ การสร้างแรงจูงใจ การตั้งคำถาม การเปิดโอกาสให้ได้ลงมือปฏิบัติ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะเพิ่มเติมเพื่อนำไปต่อยอด และให้ผู้เรียนสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความใฝ่เรียนรู้โดยมีความหมาย คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความต้องการหาข้อเท็จจริง สืบค้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น เพื่อให้เกิดความชัดเจนด้วยความเต็มใจ (ศรีณย์พร ยินดีสุข ,2561 และ ปวีศร์ วงศ์สุวรรณ ,2564) พฤติกรรมใส่ใจกับสิ่งรอบตัวหรือสิ่งที่แปลกใหม่ และแสดงออกเพื่อรับรู้ในเรื่องต่างๆตามที่ตนเองสนใจ (อัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์ และรัตติกาล สารทอง ,2562) และมีองค์ประกอบต่างๆดังนี้ คือ 1.มีความอยากรู้อยากเห็น 2.มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ (ปิ่นญา วงศ์บุญ ,2550) 3.มีความพยายามและตั้งใจในการสืบค้น และ 4.มีเหตุผลต่อข้อมูล วิธีการ และผลลัพธ์ของการสืบค้น (กนกวรรณ ปัจจวงษ์ ,2559)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง จำนวน 10 ชั่วโมง และแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้โดยการใช้กระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง เป็นระยะเวลา 10 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง (7 เนื้อหาการสอน) ซึ่งมีรายละเอียด ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 รายละเอียดการจัดการเรียนรู้โดยการใช้กระบวนการโค้ชชิ่ง

ครั้งที่(ชั่วโมง)	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์ สำหรับการวิจัย
1	ปฐมนิเทศ	- ทำข้อตกลงของการวิจัย - ทำแบบทดสอบก่อนการทดลอง - สร้างสัมพันธภาพระหว่างครูและนักเรียน - ส่งเสริมตั้งเป้าหมายในการเรียนของนักเรียน
2	ก็มีเท่ากัน? (การบริหารเวลา)	- สะท้อนถึงคุณค่าของการใช้เวลาต่างๆของนักเรียน - ส่งเสริมให้นักเรียนใช้เวลาให้มีประโยชน์
3-4	เสฟสื่อเป็น (การใช้สื่อ)	- ทำความรู้จักแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ - สร้างเสริมวิจารณญาณในการใช้สื่อต่างๆ
5	แบบนี้ทำตาม (บุคคลต้นแบบ)	- ฝึกฝนการสืบค้นในเรื่องที่สนใจ
6-7	อยู่เป็น (การวางตัว) (การปฏิเสธ)	- การสืบค้นเนื้อหาต่างๆ - เปรียบเทียบการค้นหามาจากหลายแหล่งข้อมูล - การทดลองใช้ข้อมูลที่สืบค้นมาอย่างมีเหตุผล
8-9	อนาคตของฉัน (เป้าหมายในชีวิต)	- กำหนดเป้าหมายของตนเอง และวางแผน สร้างแนวทางการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้น
10	ปัจฉิมนิเทศ	- สรุปผลการทดลอง - ทำแบบทดสอบหลังการทดลอง

2.แบบประเมินความใฝ่เรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยอ้างอิงค่านิยามจากวรรณกรรมต่างๆ โดยมีองค์ประกอบเช่น เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความต้องการหาข้อเท็จจริง สืบค้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น เพื่อให้เกิดความชัดเจนด้วยความเต็มใจ (ศรีณย์พร ยินดีสุข ,2561 และ ปวริศร์ วงศ์สุวรรณ ,2564) พฤติกรรมใฝ่ใจกับสิ่งรอบตัวหรือสิ่งที่แปลกใหม่ และแสดงออกเพื่อรับรู้ในเรื่องต่างๆตามที่ตนเองสนใจ (อัญญลักษณ์ เขจรภักดี และรัตติกาล สารทอง ,2562) และมีองค์ประกอบต่างๆดังนี้ คือ 1. มีความอยากรู้อยากเห็น 2. มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ (ปิลันญา วงศ์บุญ ,2550) 3. มีความพยายามและตั้งใจในการสืบค้น และ 4.มีเหตุผลต่อข้อมูล วิธีการ และผลลัพธ์ของการสืบค้น (กนกวรรณ ปัจจงษ์ ,2559) เนื่องจากความใฝ่เรียนรู้เป็นคุณลักษณะด้านจิตพิสัยซึ่งไม่สามารถวัดได้โดยตรง และพฤติกรรมการแสดงออกของคุณลักษณะด้านจิตพิสัย มักมีทิศทาง และมีระดับความเข้มข้นอยู่กับบุคคล และสถานการณ์ (ปวริศร์ วงศ์สุวรรณ ,2564) แบบประเมินนี้มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มีคำตอบ 5 ระดับ โดยอ้างอิงรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่ามาจาก (บุญชิต มณีโชติ และ วิโรจน์วัฒนา นิมิตรกุล อ้างในปวริศร์ วงศ์สุวรรณ ,2564)

มีการตรวจสอบคุณภาพ ด้วยการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด (Index of Item-objective Congruence: IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ทั้งหมด 23 ข้อ และได้คัดเลือกข้อคำถามที่มี IOC มากกว่า 0.5 ได้ 19 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ครอบคลุมครบทั้ง 4 องค์ประกอบ จากนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบุญวัฒนา จำนวน 80 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย แต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แล้ววิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธีสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมที่ปรับแก้แล้ว

(Corrected Item-Total Correlation) โดยใช้เกณฑ์ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่าข้อคำถามทั้ง 19 ข้อมีความเหมาะสมอยู่ระหว่าง 0.20–0.50 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าเท่ากับ 0.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ยอมรับได้คือ 0.70 (Cronbach, 1951; Nunnally & Bernstein, 1994) ทั้งนี้ การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยใช้เกณฑ์อันตรภาคชั้น โดยแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้มีเกณฑ์การแปลความหมาย ดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 เกณฑ์ความหมายของค่าเฉลี่ย จากแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้

คะแนนค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มีความใฝ่เรียนรู้มากที่สุด
3.51-4.50	มีความใฝ่เรียนรู้มาก
2.51-3.50	มีความใฝ่เรียนรู้ปานกลาง
1.51-2.50	มีความใฝ่เรียนรู้น้อย
1.00-1.50	มีความใฝ่เรียนรู้น้อยที่สุด

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนการทดลองในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง (One-Group Pretest-Posttest Design)

ระยะที่ 1 ระยะขึ้นก่อนการทดลอง

1. ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง และความใฝ่เรียนรู้
2. กำหนดวัตถุประสงค์และตัวแปรของการวิจัย
3. ผู้วิจัยสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ คือ แบบประเมินความใฝ่เรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้

โดยการใช้กระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง

4. ผู้วิจัยสำรวจประชากร และสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
5. ผู้วิจัยทำการพูดคุยกับนักเรียนข้อตกลงเบื้องต้น โดยการขอความร่วมมือ และ สอบถามถึงความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย

6. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่สมัครใจทำแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้ ครั้งที่ 1

ระยะที่ 2 ระยะระหว่างดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้ ครั้งที่ 2
2. ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการทดสอบของตัวแปรต่าง ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ค่าเฉลี่ย (Mean) วัดขนาดของผลกระทบ (Effect Size) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistics) ค่าที แบบไม่อิสระ

ในวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลสภาพทั่วไปของนักศึกษา เพื่อถามข้อมูล เกี่ยวกับเพศ เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าร้อยละ ของนักเรียนแต่ละเพศ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวน และร้อยละของนักเรียนแต่ละเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	18	46.15
หญิง	21	53.85
รวม	39	100.00

จากตารางที่ 3 แสดงว่าในกจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 39 ประกอบด้วยนักเรียนเพศชายจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15 และเพศหญิงจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 53.85

2. ข้อมูลคะแนนจากแบบประเมินคุณลักษณะใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิดกำหนดคำตอบเป็น ข้อความ 5 ระดับ เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) ทดสอบค่าที่ แบบไม่อิสระ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนความใฝ่เรียนรู้ Pre-test และ Post-test รายข้อ ของกลุ่มตัวอย่างจากแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้

ข้อที่	Pre-Test			Post-Test		
	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	3.67	0.86	มาก	4.07	0.82	มาก
2	4.08	1.08	มาก	4.58	0.72	มากที่สุด
3	3.28	1.06	ปานกลาง	3.47	0.76	ปานกลาง
4	4.28	1.03	มาก	4.74	0.50	มากที่สุด
5	2.72	0.89	ปานกลาง	2.37	0.82	น้อย
6	4.31	1.06	มาก	4.42	0.79	มาก
7	4.03	1.16	มาก	4.13	0.90	มาก
8	3.68	1.2	มาก	3.87	0.93	มาก
9	3.58	1.16	มาก	3.66	0.94	มาก
10	3.83	0.88	มาก	3.79	0.93	มาก
11	3.78	1.17	มาก	4.11	0.98	มาก
12	3.77	1.29	มาก	3.5	1.35	ปานกลาง
13	3.58	1.08	มาก	3.53	1.16	มาก
14	2.58	1.16	ปานกลาง	2.45	1.13	น้อย
15	3.50	1	ปานกลาง	3.53	1.06	มาก
16	3.47	1.02	ปานกลาง	3.89	1.03	มาก
17	3.89	1.04	มาก	4.06	0.77	มาก
18	3.69	1.01	มาก	4.03	1.05	มาก
19	4.02	1.23	มาก	4.47	0.73	มาก
	3.60	1.06	มาก	3.87	0.92	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากแบบประเมินแต่ละข้อ โดยช่วงก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.06 และช่วงหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ซึ่งมีระดับ น้อย 2 ข้อปานกลาง 2 ข้อ มาก 13 ข้อ และมากที่สุด 2 ข้อและมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้ง 2 ช่วงและมากขึ้น 0.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานลดลง 0.14

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบคะแนนความใฝ่เรียนรู้ Pre-test และ Post-test ภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง

จากแบบประเมินความใฝ่เรียนรู้

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	t-test	p-value	Cohen's d
ก่อนการทดลอง	3.60	1.06	2.68**	0.005	0.43
หลังการทดลอง	3.87	0.92			

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 5 ได้สรุปว่า จากผลการทดลองนี้มีค่า t-test อยู่ที่ 2.68 ซึ่งมีค่านัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับ .01 และมีค่าสถิติวัดขนาดผลกระทบที่ 0.43 ซึ่งอยู่ในระดับมีผลกระทบขนาดเล็ก (small effect)

สรุปผลการวิจัย

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความใฝ่เรียนรู้ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 0.01 และมีระดับผลกระทบขนาดเล็ก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง ผู้เรียนมีความใฝ่เรียนรู้สูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลดังกล่าวเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่งสามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้ของผู้เรียนได้ ผู้วิจัยเห็นว่า ผลการวิจัยดังกล่าวอาจเกิดจากลักษณะของกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้กระตุ้น ชี้แนะ และอำนวยความสะดวก มากกว่าการถ่ายทอดความรู้โดยตรง การจัดกิจกรรมที่มีสถานการณ์หรือภาระงานที่ท้าทายช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสงสัยใคร่รู้ และต้องการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อนำมาใช้แก้ปัญหา นอกจากนี้ การใช้คำถามเพื่อกระตุ้นการคิดและการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างต่อเนื่องยังช่วยให้ผู้เรียนเห็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และผลงานของตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ (ปวีร์ วงศ์สุวรรณ ,2564) ที่เสนอว่าการพัฒนาความใฝ่เรียนรู้ควรเริ่มจากการสร้างสถานการณ์ที่ท้าทาย และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยผู้สอนทำหน้าที่อำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้เหตุผลในการรวบรวมข้อมูลและสืบค้นความรู้ แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่งของ (วิชย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนาผล ,2562) ซึ่งเน้นการสร้างแรงจูงใจ การตั้งคำถาม การสร้างสถานการณ์ท้าทาย และการให้คำแนะนำเพื่อให้ผู้เรียนสามารถค้นพบแนวทางการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับ (ศรีณัฏพร ยินดีสุข ,2561) ที่กล่าวว่า กิจกรรมส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่มีความท้าทาย จัดอยู่ภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยผู้สอนควรให้ข้อมูลย้อนกลับและคำชี้แนะทั้งด้านกระบวนการและผลลัพธ์ของการปฏิบัติ ในกระบวนการสอนแบบโค้ชชิ่ง ผู้เรียนยังม่มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อมูลย้อนกลับกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ จึงช่วยเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของความใฝ่เรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของ (วิชย วงษ์ใหญ่ มารุต พัฒนาผล,2562 ;ปวีร์ วงศ์สุวรรณ ,2564 ;กนกวรรณ ปัจจวงษ์ ,2559 และ ศรีณัฏพร ยินดีสุข ,2560)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

กระบวนการสอนแบบโค้ชซึ่งสามารถพัฒนาความไฝ่เรียนรู้ของผู้เรียนได้ ดังนั้น การนำกระบวนการสอนนี้ไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้นำไปใช้ควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

1.1 ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่อิสระกับนักเรียน และคอยเสริมแรงทางบวกเพื่อให้นักเรียนกล้าที่จะใช้วิธีการเรียนรู้ของตนเองในการศึกษาเนื้อหาตามที่ตนเองสนใจ ลดการตัดสินและเน้นให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างตรงไปตรงมา โดยเน้นไปที่กระบวนการ และผลลัพธ์

1.2 ผู้สอนต้องคำนึงถึงเทคนิคการสอนที่นำไปใช้ ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ ศึกษาทฤษฎี ปฏิบัติ ลองผิดลองถูกเอง โดยมีผู้สอนคอยเป็นโค้ชหรือผู้คอยอำนวยความสะดวกที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือได้เสมอ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทบทวนครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากข้อมูลมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 ห้อง และขาดการเปรียบเทียบกับห้องเรียนอื่นๆในระดับชั้น จึงอยากให้เพิ่มกลุ่มควบคุม และมีการติดตามผลหลังการทดลองไปแล้วสักระยะเวลาหนึ่ง

2.2 ควรเพิ่มการเก็บข้อมูลระหว่างการทดลองผ่านชิ้นงานและกิจกรรม เพื่อวัดรายด้านของความไฝ่เรียนรู้ให้ชัดเจนมากขึ้น และสมบูรณ์ขึ้น

2.3 ยังมีหัวข้อที่ควรศึกษา ด้านปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เช่น แรงจูงใจ ปัจจัยทางสังคม สิ่งแวดล้อม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ ปัจจวงษ์. (2559). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. คลังปัญญามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
<https://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2559/119813/Kanokwang%20Pajawong.pdf>
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. <https://academic.obec.go.th/web/news/view/75>
- ดวงหทัย โสมไชยวงค์. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการโค้ชและการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อส่งเสริมสมรรถนะครูประถมศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครู [ดุชนิพนธ์ปริญญาดุชนิพนธ์บัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. คลังปัญญา มหาวิทยาลัยศิลปากร. <https://sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/11662>
- ธัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์, และรัตติกาล สารทอง. (2562). การศึกษาคุณลักษณะไฝ่เรียนรู้และไฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม [รายงานการวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม]. คลังปัญญามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
<https://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2562/M126941/Khechornphak%20Thanyaluch.pdf>
- ปวีร์ศรี วงศ์สุวรรณ. (2564). ผลการจัดการเรียนรู้สังคมศึกษาโดยใช้กลวิธีทำนาย สังเกต อธิบาย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความไฝ่รู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย [วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. คลังปัญญามหาวิทยาลัยศิลปากร. <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/3526/1/59263303.pdf>
- ปิลันญา วงศ์บุญ. (2550). การศึกษาคุณลักษณะไฝ่รู้ไฝ่เรียนของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ [สารนิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. คลังปัญญามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ed_Mea/Pillanya_W.pdf

- ภัทรารณณ์ แท้มสุวรรณ. (2566). การพัฒนาเว็บฝึกอบรมด้วยโมเดลการโค้ชแบบโกรวร่วมกับเทคนิคการตลาดไอตาเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chula Digital Collections.
<https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/10163>
- วัชรรา เล่าเรียนดี, ปริญญา กิจรุ่งเรือง, และอรพิน ศิริสัมพันธ์. (2560). กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับคุณภาพการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21. เพชรเกษมพรินตติ้ง กรุ๊ป.
- วิชัย วงษ์ใหญ่ และ มารุจ พัฒนาผล. (2562). กระบวนการโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียน. ศูนย์ผู้นำนวัตกรรมการเรียนรู้.
- ศรัณย์พร ยินดีสุข. (2560). แนวทางการพัฒนาความใฝ่รู้: ทางออกสำหรับการดำรงอยู่ในสังคมแห่งการเรียนรู้. *Journal of Education Studies*, 45(1), 335–344. <https://doi.org/10.58837/CHULA.EDUCU.45.1.20>
- ศรัณย์พร ยินดีสุข. (2561). การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความใฝ่รู้ และแนวทางในการพัฒนาความใฝ่รู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. *Journal of Education Studies*, 46(2), 180–196.
<https://doi.org/10.58837/CHULA.EDUCU.46.2.10>
- อรไท แสงลุน. (2564). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครูโดยใช้การศึกษาค้นคว้าผ่านชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ [ดุษฎีนิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร]. คลังปัญญามหาวิทยาลัยนเรศวร. <https://nuir.lib.nu.ac.th/dspace/bitstream/123456789/5022/1/60031530.pdf>
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16(3), 297–334.
<https://doi.org/10.1007/BF02310555>